

Musical-bemutató

Tegnap este mutatták be a Kisszínházban A Félőlény című mesemusicalt. A történetet Békés Pál írta, zenéjét szerezte Várkonyi Mátyás, rendezte Ács János. A Félőlény szerepét Galbenisz Tomasz, Csatangét Jakab Tamás, a Szörnyeket Kovács Zsolt alakítja.

A novemberi Kincskereső

„Tar ágak-bogak rácsai között / kaparásznak az őszi ködök, / a vaskorlátlan hunyrog a dér.” — József Attila szép sorai érzékeltetik a késő őszi hangulatát, s ugyanerről szól Fekete István Óreg bagoly című novellája és Aprily Lajos Őszi rigó-dala. A NEVETŐ IRODALOMÓRA-ban Mrozek repa-evő oroszánál ismerkedhetünk meg — a bölcs állat már tudja, hogy nem jó keresztényeket (ellenzékiet)

enni a nyílt arénában, hátha övék a jövő. Az IDÓUTA-ZÖK KLUBJA az őskorba kalauzolja olvasóit — Jack London *Ádám előttjének* előember-hősei egymással és a rettegett Kardfogóval, a tigrissel kénytelenek szembezállni nap mint nap... *Janikovszky Éva* — Réber László *Az úgy voltja egy „önerős” parképítés* bonyolalmairól számol be. Az EZ FANTASZTIKUS sorozatban *Claude F. Cheinisse* no-

vellját olvashatjuk (*Amikor a törvény csütörtököt mond*), amely az Asimov-féle robotörvények logikáját vonja kétségbe rendkívül szellemesen. *Dávid Csaba Történet, 1944* című kisregénye a II. világháború végnapjaiban játszódik. Egy kis lengyel faluba magyar katonai egység érkezik — „megszállóként”, ám hamarosan kiderül, hogy egészen más szándékkal és érzelmeikkel... Gazdag és változatos a szám lírai válogatása: *Fecske Csaba* és *R. Ekkers* „gyermekhangon” szólalnak meg, *Kerék Imre* versei megragadó természeti képek; ezenkívül két klasszikus szonettet (*Petrarca* és *Shakespeare* műveit), valamint egy szép, felvidéki népdalladát találunk a költészet kedvelői a novemberi Kincskeresőben. Az IGY IRUNK MI gyermekköltői *Becher Zita* Kiskunhalasról és *Németh Gabriella* Szegedről.

Az EDES ANYANYELVÜNK rovatban *Deme László* *A beszédkultúra ábecéje* című írásának második részét, az ÖRÖKSÉGBEN *Havas Judit* őszi hagyományokat bemutató minniességét olvashatjuk.

A Kincskereső novemberi számát *Balogh Péter, Csala Károly, Magyar Mihály, Papp György, Pásztor Csaba* és *Wirtz Ádám* illusztrálta. A Kincskereső Kisgalériája *Csala Károly* grafikáját mutatja be.

Az 1956-os emlékmű-pályázat eredménye

Az 1956-os emlékműpályázatot — amelyet a Történelmi Igazságtétel Bizottsága hirdetett meg ez év májusában — feltételeken Jovánovics György nyerte meg. A bírálóbizottság felkérte az alkotót, hogy módosításokkal készítse el az emlékmű makettjét — tájékoztatta a sajtó képviselőit Ungváry Rudolf, a TIB-pályázat titkára pénteken a Budapest Kiállítóteremben, ahol a pályaműveket bemutatták.

A két másik legsikeresebb mű *Deim Pál* és *Pirk Ambros*, valamint *Iugossy Mária*, *Hámori Béla* és *Szász Péter* munkája, befejezett-

Festő, aki „szomjazik”...

Érthető és magyarázható a türelmetlensége. Lassan közelebb jár éveit tekintve a hetvenhez és félévszázadnyi idő telt el már, mióta először ecsethez nyúlt. Mégis mindössze egy évtizede adatott meg neki, hogy — minden más kenyérkereső foglalatosságtól megszabadulva — csak a festészetben merítkezzen meg napról napra. Makói kiállításán alighanem minden fontosat elárul Pintér festői világtelmezéséről. Mindenekelőtt öröndetes tényként kell elkönyvelni, hogy ma már csalhatatlanul kialakította egyéni festői karakterét. Ennek jellegzetessége, hogy megtartotta ugyan természetelvű ábrázolási séma-ait, alapélményét, a Tisza vízvilágát, az alföldi táj kozmikus tágasságának élményét, de kompozícióinak színvilágát rendszerint egyetlen színcsalád — zöldek, neonos kékek, harsogó sárgák — akkordjaira építi. További jellegzetessége képeinek, hogy minden profizmus ellenére, a kimódoltan következetes képépítés dacára átdereng rajtuk a naiv művészetre jellemző mesélőkedv, drábas esetlegesség. Ez az a többlet, ami csalhatatlanul azonosíthatóvá teszi Pintér festményeit.

Makói kamarakiállításának szűkre szabott keretei is fölfedezték velünk, lát-

Bántó közömbösség kíséri az utóbbi években Pintér József festői pályájának alakulását. Ezt ő érthetően nagyon nehezen viseli. Hadakozó, vitatkozó énje inkább túri a nyílt elutasítást, mint az arctalan közömbösséget, képeinek, tárlatainak visszhangtalanságát. Szomjazza a nyilvánosságot, az élteti, ha képei másoknak jelentenek valamit. Szüntelen önvizsgálat tüzeben ég, mintha minduntalan bizonyosságot akarna szerezni arról, hogy festőként jó úton jár-e.

together Pintér festői tájékozódásának navigációs irányait. Három portrét állított ki: egyet Csontváry festői géniuszának szentelt, egyet Barcsay mesterről festett, egyet pedig Vinkler Lászlóról. Vinklerhez kötődésében a személyes viszonyok alakulása alighanem a fontosabb, hiszen Pintér mindig is útbocsátó mestereinek, tanítójának tartotta a tragikus, korán elhunyt, szegedi festőt, grafikus, művészeti írókat. Rokontható közöttük a Pintérre is oly jellemző szüntelen alkotói önvizsgálat, az önfejlődés kritikus nyomonkövetése. Barcsay mestertől a természeti elemek festői földolgozásának szisztematikusságát, az elvonatkoztatás, az öntörvényű képépítés elveit fogadta el. Csontvárytól természet iránti őszinte, határ-

talán elragadtatását építette be festői habitusába. Az autoididakta alkotókra jellemző naiv szemlélet innen is megerősítést kaphatott nála, ahogyan a látomásos kompozíciók eluralkodása és a felfokozott színkezelés.

Pintér nyíltan főlállta példaképeit, ha rejtjelezi is tiszteletét mesterei iránt. Nyomdokukban szeretne járni, de a maga útját taposva. Nem könnyű konfliktus ez olyan festőnél, akit gyakorta vádoltak divatos festői szemléletmódok követésével. Kiállítás, amely a Makói József Attila Művelődési Központban november 20-áig látható, egyértelmű érv amellett, hogy alkotói példaköveteiben az irány ugyan megszabott, de a cél felé vezető út már ezen célok eredőinek közelében keresendő.

Toth Attila

Édentől Keletre

Es megnyíltak vala a mennyek kapui, hogy a magyar (szak)munkás is a paradicsomba mehessen, azaz Nyugatra indulhasson munkát vállalni, havonta 1500—1800 nyugatnémet márkát leszakítva a jólét fájának alsóbb ágairól. A város házfalain ugyanis stencilezett szórólapok hirdetik az Ausztria-, illetve NSZK-beli munkavállalási lehetőségeket. Az A/4-es papírra nyomott szöveg emellett ingyen szállást és itthoni forintellátást ígér, majd lejjebb arra is felhívja az érdeklődők figyelmét, hogy brigádonként egy fő német nyelvtudás szükséges.

— Természetesen a nyelvismerettel rendelkezők mindenkori előnyben vannak — egészíti ki felhívásuk szövegét *Szekeres István*, a Csomi Szak- és Szerelőipari Leányvállalat igazgatója.

— A felsorolásból kitűnik, elsősorban építőipari munkára várnak jelentkezőket...

— Ez vállalatunk profiljából következik, de most, hogy az idő rosszra fordul, a kinti kereslet leginkább a CNC és NC esztergályosokra, valamint a német vagy angol nyelvet beszélő programozó matematikusokra irányul.

— Ha ez nem számít üzleti titoknak, elárulnánk, hogy kerültek közvetítői kapcsolatba a nyugat-európai cégekkel?

— Nos, először is mi kerestünk partnert... 1982-ben alakult — hőmezővársárhelyi székhelyű — cégünk vállalati tanácsa nemrég egy olyan határozatot hozott, melyben minket arra kér, hogy próbáljunk meg leválni, azaz önállóulni. Úgy gondoltuk, ehhez a vegyes vállalati forma felel meg nekünk a legjobban. Előbb Magyarországon mérjük fel lehetőségeinket, de a kedvezőtlen hitelfeltételek miatt a határon túl tapogatóztunk tovább.

— Úgy tudom, a svájci külügyi államtitkár is azt javasolta kormányának: fogadjanak magyar és lengyel vendégmunkásokat, így is segítve gazdaságukat. Vajon hasonló okoknak köszönhető-e az önök puhatolozásának sikere?

— Erre én nem tudok választ adni, de a követéseikkel való levelezésünkben akár erre a következtetésre is juthatnánk, ugyanis nagyon készségesek és segítőkészek mutatkoztak, úgymond; védőszárnyuk alá vettek az ügyet.

— Hogyan választják ki a jelentkezőket?

— Előbb nálunk kell munkába állniuk, hogy kipróbáljuk őket, mivel tőlünk jó szakembereket várnak.

— Az önök munkásai vajon hogy bírnák a nyugatnémet munkamorált?

— Birniuk kell. S ebben garanciát látok arra, hogy azok, akik majd munkájuk végzetével visszatérnek, magukkal hoznak egy kis munkakultúrát is. Ugyanakkor épp tegnap este gondolkodtam el azon: mi lesz, ha a Nyugat éppen akkor színpantja ki kvalifikált szakembereinket, mikor az országnak legnagyobb szükségére lesz rájuk?

— Es mire jutott?

— Ha itthon majd megbecsüljük őket, visszajönnek.

V. I.

NÍVÓKER KFT.

Fortuna üzlet

import
kilós ruhavásár.

Ezenkívül
szabadidőruhák
és még sok,
olcsó ruházati cikk.

Szeged, Kölcsey u. 4.

Az
ORSZÁGOS KIRAKÓVÁSÁR
1989. november 12-én,
ORSZÁGOS ÁLLATVÁSÁR
1989. november 18-án
kerül megrendezésre,
a kiskundorozsmai vásártéren.

A Vegyész Tiszakécskei Gyár

felvételre keres számítástechnikai szakembert, felsőfokú végzettséggel

Feladata: a gyárnál kiépített számítógépes hálózat üzemeltetésének irányítása. A gyár biztosítani tud 2 szoba összkomfortos lakást, fizetés megegyezés szerint. Jelentkezni lehet: írásban vagy személyesen. Cím: 6060 Tiszakécske, Dózsa utca 69. (személyzeti osztály). Telefon: 76/41-133.

A Mártélyi Fürst Sándor Mtsz 20—25 m²-es szilárd burkolatú, ipari árammal ellátott

helyiséget keres bérleményként

Algyő belterületén, háztáji tejtájtétel céljára. Feltétel, a szilárd úton való megközelíthetőség. Ajánlatokat: 6636 Mártély, Fürst u. 20—22., ill. a jelenlegi tejtájtévhöz Algyő, Kastélykert u. 64. sz. alá kérjük.

Kalocsai Katalin

Majomkodás

Régi nóta a szakmában, ban, az igazi hír: ha a postás megharapja a kutyát. Itt a Tisza-partján persze az sem mindennapi újság: ha majom harapja meg az ember fiát. Márpedig ilyen eset megesett a közeli napokban, nem is egyszer. Majom harapta emberek, gyerekek balesete miatt lett ügygyé a hazai majomkodás.

Kiderült, hogy a nyár derekától „szabályos” majomkereskedelem zajlik széles ez országban, s virágzik e jövedelmező üzletág városunkban is.

Manapság — a határok megnyitása után — nemigen kecseset busás haszonnal a külföldi termékek becsempészése és itthoni értékesítése, de — lévén a magyar találmány nemzet — megkereste hát azt az árut, ami kint olcsó, bent kuriózum, következésképpen nagy haszonnal értékesíthető.

Fogták hát néhányan világra szóló útleveleket, s irány Vietnam, ahonnan a „szuvenir” jó néhány majmocska. Úgy hírlík, odakint bagóért vesztegetik az ember ősenek mondott négy lábúakat, itthon pedig 30-40 ezer forintért árulhatók. S hogy a behozatal „szabályos” legyen, a magánimportált majmok mellé az eladó mellékel — a légitársaságnak bemutatandó — bizonyos Ho Si Minh Intézet igazolását, miszerint a majmok szállíthatók. Itthon aztán a viszonteladó eme engedélyre hivatkozva garantálja a kedves vevőnek: az állat kitűnő egészségnek örvend.

Emlékezve a néhány év előtti időkre — amikor is némely osztrák üzletek kötelező járulékként csomagolták a magyarok vásárolta elektrotechnikai berendezések mellé az ajándékozó levelet — élek a gyanúperrel, hogy a vietnami jószágokhoz csatolt intézeti igazolások is hasonlóan hitelesek, valódiak, mint ama ajándékozó iratok.

A behozott majmok tehát — szinte biztosan állítható — semmilyen állatorvosi ellenőrzésen, vizsgálaton nem estek át és ki tudja, közülük hány hordoz magában — tünetmentesen — olyan

hosszú lappangási idejű vírusokat, amelyek az emberre halálos veszélyt is jelentenek. (Azt már csak zárójelben jegyzem meg: a majmok 80 százaléka TBC-s, és ha jól vélekedem, az AIDS vírusát is tőlük származtatják)

Gyanútlanul él hát a majmok társaságában jó néhány szegedi ember, ráadásul abban a tévhitben, hogy „őseik” játékos, szelíd emberbarátok. A majmok nagyon is hangulatállatok, s egy-egy rossz pillanatukban — kivált a számukra idegen környezetben — ugyanolyan agresszívek, mint az emberek, és bizony harapnak, marnak rendesen. Bizonyoság rá az a kisfiú, akinek kezét egy ilyen „játékos” majmocska marcangolta szét. Persze nem a harapás-marás” jelent csak veszélyt, hanem a velük való együttélés, a már említett vírusok miatt.

Felvetődik persze a kérdés, miképpen juthattak be számszámra az országba ezek az állatok akkor, amikor Magyarország 1986-ban csatlakozott ahhoz a washingtoni egyezményhez, mely rögzíti: a veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok kereskedelme tilos.

Bizonytalán erre a kérdésre is választ ad majd Maróthy László környezet- és vízgazdálkodási miniszter, akinek — a legutóbbi információim szerint — az asztalán van az ügy.

A legutóbbi időkben elköszött majmokat pillanatilag karanténban őrzik, s ez a sors vár a többi — már gazdára talált — társakra is. Bizunk benne, hogy önként jelentkeznek a tulajdonosok, mert beláthatják, nem veszélytelen úri passzió ez a majomkodás.